

SKO.4170.1188.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 775 ze zm., dalej: K.p.a.),
- art. 71 ust.1 i ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 9 w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094, dalej o.o.) oraz § 2 ust.1 pkt 51 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1, art. 2, art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania Pana _____ reprezentowanego przez pełnomocnika, _____, od decyzji Burmistrza Karlina znak: GP.6220.4.2021.NS.50 z dnia 10 marca 2023 r. o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa budynku inwentarskiego (tuczarni) o obsadzie 278,6 DJP” na działce ew. nr 46 obręb Karwin, gmina Karlino oraz zażalenia na opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie z dnia 22.04.2021 r. i postanowienie je podtrzymujące,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Agata Witkowska
– Joanna Mojska

na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2023 r. orzeka:

**uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji
oraz stwierdzić niedopuszczalność zażalenia na opinię Państwowego Powiatowego Inspektora
Sanitarnego w Białogardzie z dnia 22.04.2021 r. znak: NZNS.7040.6.1.2021.**

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Burmistrz Karlina ponownie odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczących realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie obiektu inwentarskiego (tuczarni) o obsadzie 278,6 DJP w miejscowości Karwin, gmina Karlino, na działce ew. nr 46 obręb Karwin, na wniosek z dnia 22.03.2021 r. (data wpływu). W motywach rozstrzygnięcia organ wskazał, że realizacja zamierzonego przedsięwzięcia w sposób znaczący wpłynęłaby na jakość życia ludzi mieszkających w najbliższym otoczeniu obiektów inwentarskich, bowiem na podstawie raportu oddziaływania na środowisko nie można wykluczyć, że planowane przedsięwzięcie nie będzie negatywnie wpływać na zdrowie mieszkańców, a w przedłożonym przez Inwestora raporcie przedstawione zostały obliczenia w zakresie uciążliwości odorowej pochodzącej z planowanego obiektu inwentarskich tylko w zakresie teoretycznym. Organ kierował się ponadto zasadą przezorności (art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), która zobowiązuje, aby każdy, kto planuje, wyraża zgodę lub podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest w pełni rozpoznane, podjął wszelkie możliwe środki zapobiegawcze. Na płaszczyźnie ocen środowiskowych, praktycznym wymiarem zastosowania zasady przezorności powinna być odmowa wyrażenia zgody na realizację działań, których skutki są niepewne, niejasne, wątpliwe lub ryzykowne. W ocenie organu pierwszej instancji, kierując się

zasada przezorności wątpliwość, czy dane negatywne oddziaływanie należy uznać za znaczące, czy nieznaczące, rozstrzygnąć należy na korzyść środowiska przyjmując, że będzie ono znaczące.

Wnioskodawca odwołał się od tego rozstrzygnięcia z zachowaniem ustawowego terminu, zarzucając decyzji naruszenie następujących przepisów:

- 1) art. 6, 7 i 8 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. i art. 80 k.p.a. poprzez:
 - a. ponowne przeprowadzenie postępowania w sposób sprzeczny z zasadą pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, a ponadto poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a co za tym idzie nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, w szczególności poprzez brak należytego rozważenia charakteru planowanej inwestycji w kontekście zapewnienia przez nią wszelkich wymogów z dziedziny ochrony środowiska i brak rozważenia w tym kontekście słusznego interesu inwestora;
 - b. sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, a przez to dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, a w szczególności poprzez całkowite pominięcie pozytywnych postanowień w przedmiocie uzgodnienia warunków realizacji planowanej inwestycji w kontekście wypełnienia przez skarżącego wszelkich przesłanek umożliwiających uzyskanie pozytywnego rozstrzygnięcia decyzji i braku istnienia luzu decyzyjnego organu w przedmiotowym postępowaniu;
 - c. brak umożliwienia stronie realizacji inwestycji ze względu na pozaprawne kryteria odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia na tle zaistniałego w sprawie konfliktu społecznego i potencjalnych immisji odorowych pomimo szeregu prawidłowych szczegółowych ustaleń organu w kontekście spełnienia wszelkich wymogów z dziedziny ochrony środowiska;
 - d. oparcie rozstrzygnięcia na podstawie zasad przezorności i zapobiegania, które to nie stanowią odrębnych przesłanek umożliwiających wydanie decyzji odmownej;
- 2) naruszenie art. 104 k.p.a.
w powiązaniu z
- 3) naruszeniem przepisów art. 3 pkt 8, art. 61 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 77 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 80 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* poprzez wydanie decyzji odmownej, podczas gdy w sprawie istniały przesłanki do pozytywnego rozpatrzenia wniosku skarżącego, zaś organ nie posiadał luzu decyzyjnego, albowiem był związany pozyskanymi do sprawy uzgodnieniami, a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie ponad wszelką wątpliwość wykluczył i wyjaśnił na korzyść skarżącego wszelkie kwestie związane z wypełnieniem obowiązujących wymogów z dziedziny ochrony środowiska.

Ponadto wnioskodawca wniósł wraz z odwołaniem zażalenie na opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Białogardzie z dnia 22.04.2021 r. i postanowienie je podtrzymujące, jako wydaną w oparciu o ogólnikowe ustalenia i zbyt dowolną ocenę, które zostały skutecznie zweryfikowane przez merytoryczne i przekonujące postanowienia organów uzgadniających. Na podst. art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. strona skarżąca wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem inwestora; względnie na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.
- 2) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Organ pierwszej instancji nie znalazł podstaw do wydania nowej decyzji w trybie art. 132 § 1 K.p.a. i przekazał odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje. Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie postępowania odwoławczego Samorządowe Kolegium bada dopuszczalność odwołania i zażalenia. Zaskarżona ponownie przez stronę skarżącą opinia PPIS w Białogardzie została wydana na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 2 i ust. 7 oraz art. 78 ust. 1 pkt 2 ooś. Zgodnie z art. art. 77 ust. 7 ooś, do uzgodnień i opinii, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 106 § 3, 5 i 6 Kodeksu postępowania administracyjnego. Oznacza to, że zajęcie stanowiska nie następuje w drodze postanowienia, na które służy stronie zażalenie. Na opinię wydaną w ww. trybie, w formie zwykłego pisma, stronie nie służy zażalenie, o czym organ opiniujący prawidłowo pouczył. Również Kolegium wypowiedziało się już w tej kwestii, rozpatrując poprzednie odwołanie strony wraz z zażaleniem w tej sprawie (decyzja SKO.4170.1043.2022 z dnia 30 września 2022 r.). Zatem na podst. art. 134 w zw. z art. 144 K.p.a. organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia niedopuszczalność zażalenia. Kierując się zasadą ekonomiki postępowania, w przypadku wniesienia zażalenia wraz z odwołaniem od decyzji, organ stwierdza niedopuszczalność zażalenia wraz z rozstrzygnięciem odwołania, w drodze decyzji. Odwołanie w niniejszej sprawie jest dopuszczalne i wniesione w ustawowym terminie.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa ooś). Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy środowiskowej). Zgodnie z art. 71 decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z art. 61 ust. 2 ooś, to organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadza na podstawie zgromadzonych materiałów ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, stanowiącą część postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy ooś, przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko rozumie się postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

- a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,
- c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Wyniki przeprowadzonej przez organ oceny, z uwzględnieniem ww. punktów, powinny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

Zgodnie z art. 77 ust. 1 ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska (pkt 1) oraz zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji,

o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b (pkt 2).

Niniejsza sprawa była już rozpatrywana przez Kolegium w postępowaniu odwoławczym od decyzji Burmistrza Karlina znak: GP.6220.4.2021.KZ.36 z dnia 28.03.2022 r. Decyzją znak: SKO.4170.1043.2022 z dnia 30 września 2022 r. Kolegium uchyliło zaskarżoną decyzję. Przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, Kolegium wskazało, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, do czego organ pierwszej instancji się nie zastosował.

Ponownie zatem należy wskazać, że w przypadku gdy uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1, są ze sobą sprzeczne, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozstrzyga te sprzeczności w terminie 14 dni od dnia otrzymania uzgodnień, po uprzednim porozumieniu z organami, których uzgodnienia były ze sobą sprzeczne, i uwzględnia to rozstrzygnięcie w decyzji kończącej postępowanie, wydanej w terminie 30 dni od dnia otrzymania uzgodnienia organów (art. 77 ust. 9 ooś). W ocenie Kolegium wymóg odnosi się zarówno do uzgodnień, jak i opinii, bowiem przepis odnosi się do „uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1”, który to przepis przewiduje uzgadnianie warunków i zasięganie opinii. Nawet gdyby jednak przyjąć, że nie zachodzi podstawa do rozstrzygania sprzeczności w sformalizowanej formie wynikającej z art. 77 ust. 9 ooś, organ właściwy winien ustosunkować się do tych oczywiście sprzecznych stanowisk na podst. art. 80 ust. 1 pkt 1 ooś w zw. z art. 80 K.p.a., bowiem organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona, a w sprawie środowiskowych uwarunkowań zobowiązany jest przy tym wziąć pod uwagę wyniki uzgodnień i opinii. Przy czym wnioski z postępowania organ musi wyprowadzić samodzielnie i dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji. W zaskarżonej decyzji organ ponownie nie wypowiedział się w tej kwestii i oparł rozstrzygnięcie wyłącznie o opinię negatywną.

W niniejszej sprawie Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Białogardzie pismem z dnia 22.04.2021 r. znak: NZNS.7040.6.1.2021 zaopiniował negatywnie realizację planowanego przedsięwzięcia, powołując się – w ocenie Kolegium - na hipotetyczne, teoretyczne zagrożenia, bez konkretnego odniesienia się do przedłożonego raportu oddziaływania na środowisko. Organ ten poprzestał na przywołaniu pokrótce technicznego opisu planowanej inwestycji, a następnie przywołał zagrożenia, jakie mogą hipotetycznie wystąpić w przypadku niewłaściwej eksploatacji (odmiennej niż w przedłożonym Raporcie). Należy w tym miejscu zauważyć, że organ nie jest uprawniony do przyjęcia z góry założenia, że przedsięwzięcie będzie realizowane i użytkowanie wbrew zapisom Raportu. Opinia winna odnosić się do przedsięwzięcia opisanego w Raporcie oraz przedstawionych tam rozwiązań.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie, postanowieniem znak: WST-K.4221.22.2021.AW.5 z dnia 22.12.2021 r. uzgodnił natomiast pozytywnie realizację planowanego przedsięwzięcia i jednocześnie określił warunki realizacji. Burmistrz Karlina nie przeprowadził rozstrzygnięcia sprzeczności w wymaganej ustawowo formie, ale również nie odniósł się do nich w zaskarżonej decyzji, przytaczając wyłącznie stanowisko PPIS w Białogardzie, które podziela. Stanowisko to oparte jest o teoretyczne przesłanki i domniemania. Argumentacja jest niespójna i sprzeczna z przedłożonym Raportem. Przykładowo: organ rozpisuje się na temat szkodliwości wysokiego poziomu amoniaku w pomieszczeniach hodowlanych, podkreślając, że „najwięcej amoniaku wydziela się podczas „ściółowego” utrzymania stada, podczas gdy w projektowanym obiekcie inwentarskim będzie prowadzony chów na rusztach, w systemie bezściółkowym. Organ przywołuje również parametry szkodliwych substancji osiągnęte przy wielkoprzemysłowym chowie trzody chlewnej, podczas gdy inwestycja nie została zaliczona przez organ prowadzący do przedsięwzięć podlegających procedurze ubiegania się o pozwolenie zintegrowane. Zgodnie z art. 201 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2022.2556 t.j. ze zm.), pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji,

której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych. Instalacje te zostały wymienione w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz.U. z 2014 r., poz. 1169). Zgodnie z ust. 6 pkt 8 lit. b załącznika, należą do nich instalacje do chowu lub hodowli drobiu lub świń o więcej niż 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg. Natomiast, jak deklaruje wnioskodawca, w chlewni planowana jest obsada do 1990 szt zwierząt jednorazowo, a zatem poniżej 2000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg. Zatem przywoływane parametry, właściwe dla ferm wielkoprzemysłowych, są irrelewantne prawnie z punktu widzenia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Odmowa wydania decyzji środowiskowej nie może być również oparta na ogólnym przepisie art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U.2004.90.864/2 ze zm.), który dotyczy wyłącznie polityki Unii Europejskiej w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego. Wyrażona w tym przepisie zasada ostrożności nakłada na właściwe władze obowiązek podjęcia, w ściśle określonych ramach wykonywania uprawnień przyznanych im przez właściwe uregulowania, stosownych środków w celu zapobieżenia określonemu potencjalnemu ryzyku dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska naturalnego, nadając przy tym pierwszeństwo wymogom związanym z ochroną tych interesów przed interesami gospodarczymi. Nie oznacza to natomiast, że organ prowadzący postępowanie może wskazywać tę zasadę jako podstawę odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bez dalszego uzasadnienia. Zasada przezorności należy do podstawowych zasad prawa ochrony środowiska. W krajowym ustawodawstwie ma swoje źródło w art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2020.1219 t.j. ze zm.), zgodnie z którym:

1. Kto podejmuje działalność mogącą negatywnie oddziaływać na środowisko, jest obowiązany do zapobiegania temu oddziaływaniu.
2. Kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze. Inwestor przewidział w przedłożonym Raporcie środki zapobiegające negatywnemu oddziaływaniu na środowisko, co zostało przez organ pominięte.

Mówiąc o zasadzie przezorności, należy mieć na uwadze również to, że obowiązek jej stosowania może konkretyzować się na różnych płaszczyznach. W związku z tym w doktrynie podkreśla się, że działania zmierzające do realizacji tej dyrektywy w praktyce mogą być podzielone na trzy grupy. Do pierwszej z nich należałoby zaliczyć zapobieganie powstawaniu szkód u ich źródła. W tym celu mogą być wykorzystywane normy prawne i standardy. Zatem stosowanie wskazanej zasady nie może polegać na poddawaniu przez organ w wątpliwość przewidywanego wpływu na środowisko planowanej inwestycji i przyjęcia niejako „na wszelki wypadek”, że wpływ ten będzie bardziej negatywny, niż wykazuje Raport, czego skutkiem będzie asekuracyjna decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowaniach. Działanie takie prowadziłoby do automatycznego blokowania wszelkich inwestycji, mogących znacząco oddziaływać na środowisko lub nieakceptowanych. Ich przewidywane oddziaływanie należy wykazać, a nie domniemać. Zasada przezorności nakazuje podejmować wszelkie (racjonalne) środki zapobiegawcze w odniesieniu do działalności, których skutki nie zostały jeszcze zbadane na tyle, żeby możliwym było uznanie danej działalności za bezpieczną dla środowiska lub ustalenie bezpiecznych norm oddziaływania. Zasada przezorności nie uzasadnia jednak odmowy realizacji niezbadanych dostatecznie przedsięwzięć, a jedynie nakazuje podjąć wszelkie racjonalne środki zapobiegawcze. Powyższe wskazuje na pomocniczy charakter tej zasady – ma ona zastosowanie tylko wtedy, kiedy nie można dokonać pełnej oceny sytuacji na podstawie obecnej wiedzy lub wymogów prawa (P. Dembicki, „Dwa oblicza zasady przezorności w procesie inwestycyjno-budowlanym”, *Studia PRAWNICZE KUL* 3 (75) 2018 <https://doi.org/10.31743/sp.4594>).

Należy przy tym wskazać, że przedsięwzięcie polegające na hodowli trzody chlewnej nie należy do innowacyjnych, niezbadanych działalności, których skutków dla środowiska dotychczas nie poznano.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, tj. przede wszystkim art. 138 § 2 poprzez nieuwzględnienie przy ponownym rozpatrzeniu sprawy okoliczności wskazanych przez organ odwoławczy w decyzji kasatoryjnej SKO.4170.1043.2022 z dnia 30 września 2022 r., a w konsekwencji naruszony został art. 7, art. 11, art. 77§ 1, art. 80, art.107§ 3 K.p.a. oraz art. 77 ust. 9 i art. 80 ust. 1 ooś, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Zaistniałe braki nie mogą być przy tym uzupełnione w trybie art. 136 K.p.a., bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania. Organ odwoławczy nie może zastępować organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania zmierzającego do wyjaśnienia kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, ponieważ prowadziłoby to do naruszenia prawa strony do dokonania ich oceny i rozpatrzenia sprawy w jej całości przez organy dwóch instancji. Zatem zasadnym staje się uchylenie przedmiotowej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, należy wziąć pod uwagę okoliczności wskazane przez Kolegium.

Na podst. art. 74 ust. 3 ustawy ooś w zw. z art. 49 § 1 K.p.a., zawiadomienie stron o decyzji nastąpi w formie publicznego obwieszczenia przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (w dwóch egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70 -526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10) za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (75-626 Koszalin, ul. Gen. Władysława Andersa 34) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Wpis stały od sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł (§ 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnym). Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP nr: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego

Iwona Szaranek (spr.)
Członkowie:

Agata Witkowska
Joanna Mojska

Otrzymują:

1. Pełnomocnik wnioskodawcy
Pani – ePuap
2. Burmistrz Karlina +akta
3. aa